

Editor:
Hadrian Mateescu

Redactor:
Mina Decu

Corector:
Dorina Lipan

Concept grafic:
Silvia Olteanu

DTP:
Mihaela Mănoiu

Editura Publisol îi este recunoscătoare dlui Marcel Petrișor pentru ajutorul acordat în procesul de selectare a titlurilor prezentei serii de autor.

Ilustrațiile din *Întoarcerea focului* au fost preluate din ediția din 1964, Editura Tineretului, București.

Copyright © Leonida Neamțu, 1965

Copyright © Leonida Neamțu, 1964

Copyright © 2021 Publishing Solutions

Este interzisă reproducerea integrală sau parțială a lucrării, sub orice formă, fără permisiunea scrisă a editurii.
Toate drepturile rezervate.

publisol

Casa Presei Libere, Corp A3-A4, Etaj 1

Tel.: 021.336.36.33

E-mail: office@publisol.ro

Găsiți cărțile noastre pe www.publisol.ro

Descrierea CIP poate fi consultată pe site-ul
Bibliotecii Naționale a României

ISBN 978-606-9629-51-2

2022

Tipar: Artprint

We know
books

LEONIDA NEAMȚU

Celălalt prezent

Întoarcerea focului

publisol

LIBRIS

We know
books

CUPRINS

CELĂLALT PREZENT

CAPITOLUL 1		5
CAPITOLUL 2		14
CAPITOLUL 3		19
CAPITOLUL 4		26
CAPITOLUL 5		31
CAPITOLUL 6		39
CAPITOLUL 7		43
CAPITOLUL 8		50
CAPITOLUL 9		55
CAPITOLUL 10		59
CAPITOLUL 11		63
CAPITOLUL 12		69
CAPITOLUL 13		72
CAPITOLUL 14		78
CAPITOLUL 15		80
CAPITOLUL 16		85

CAPITOLUL 17 | 89

CAPITOLUL 18 | 97

CAPITOLUL 19 | 103

CAPITOLUL 20 | 109

CAPITOLUL 21 | 111

CAPITOLUL 22 | 122

CAPITOLUL 23 | 132

CAPITOLUL 24 | 138

CAPITOLUL 25 | 142

CAPITOLUL 26 | 146

CAPITOLUL 27 | 150

CAPITOLUL 28 | 153

CAPITOLUL 29 | 158

CAPITOLUL 30 | 161

ÎNTOARCEREA FOCULUI

1. HARTA | 169

2. NE PREGĂTIM | 172

3. EXPEDIȚIA SE URNEȘTE. CÂTEVA AMINTIRI | 175

4 ZOLI. PRIMUL SEMN | 182

5. EXPEDIȚIA BEA BERE | 192

6. O DISCUȚIE SAVANTĂ LA MIEZUL NOPTII | 198

7. DIN NOU AMINTIRI. APARE „IEPURAȘUL” | 202

8. UN CAPITOL INTERMEDIAR | 216

9. PE GOAR ÎL DOARE CAPUL. SEMNUL DE ÎNTREBARE | 219

10. COLOANA MISTERIOASĂ DE CIFRE | 228

11. LUPII | 232

12. PRIMUL JURNAL DE NOAPTE | 237

13. PRIMELE CONCLUZII | 240

14. SE IVEȘTE O „PĂLĂRIE” | 244

15. MOMEALĂ PENTRU BALAUR | 248

16. PURTAREA CIUDATĂ A LUI GOAR | 253

17. O CHESTIUNE SIMPLĂ | 257

18. VARA FURTUNILE TREC REPEDE | 261

19. SEARA DUPĂ FURTUNĂ | 268

20. JURNALUL LUI ZOLI | 271

21. NOAPTE NELINIȘTITĂ | 273

22. CUM L-AM GĂȘIT PE ZOLI | 275

23. ZOLI MĂNÂNCĂ | 282

24. ZOLI POVEȘTEȘTE | 283

25. CÂINII LUI MOȘ CLEMENTI SE AGITĂ | 287

LBPS | 26. ORA LA CARE APAR BALAURII | 295
books | 27 ACESTE FLĂCĂRI AU MEMORIE | 302

28. CIUDATA POVESTE A COSMONAUȚILOR | 310

EPILOG SAU, DACĂ VREȚI, ULTIMA SURPRIZĂ | 319

DIN PORTOFOLIUL EDITURII PUBLISOL

SERIA DE AUTOR HARALAMB ZINCĂ

1. *Moartea vine pe bandă de magnetofon*
2. *Ochii doctorului King*
3. *Un glonte pentru rezident*
4. *Mapa cenușie G.R.*
5. *Soarele a murit în zori*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea întâi)
6. *Toamna cu frunze negre*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a doua)
7. *Anotimpurile morții*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a treia)
8. *Destinul căpitanului Iamandi*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a patra)
9. *Operațiunea „Soare“*
(seria *Pe urmele agentului B-39*, cartea a cincea)
10. *Glonțul de zahăr*
11. *Suspecta moarte a lui Mario Campanella*
12. *Sfârșitul spionului fantomă*
13. *Moartea m-a bătut pe umăr*
14. *Moartea mirosească a Christian Dior*
15. *Limuzina neagră*
16. *Crima de la 217*
17. *Dragul meu Sherlock Holmes*
18. *Interpolul transmite: arestați-!l!*
19. *Noaptea cea mai lungă: Dincolo de întuneric*
20. *Noaptea cea mai lungă: Marea confruntare*
21. *Și a fost ora H*
22. *Taina cavalerului de Dolenga*
23. *Ceasurile sfântului Bartolomeu • Temerarul*
24. *O crimă aproape perfectă*
25. *Dosarul aviatorului singuratic*
26. *Eu, H.Z., aventurierul*

CAPITOLUL 1

Puțin după miezul nopții, în timp ce visa că se bate crâncen nu se știe cu cine, Luc se trezi. Înainte de a fi cu totul lucid, strigă: „Nu! Nu vreau!“, așa cum i se întâmpla deseori. Luc ieșea din somn, ca un înotător din apă, cu un efort, cu o smucitură. Se ridică într-un cot și ascultă. Întunericul se învârtea în jurul său, pulsând.

De afară se auzea un lătrat gros, puțin răgușit, care nu putea fi decât al lui Cocktail, marele doberman negru. Dădea glas destul de rar, semn că nu prea e furios, destul de insistent totuși pentru a fi sigur că nu latră fără motiv.

Luc se repezi la fereastra deschisă.

Rând pe rând, se trezeau și ceilalți câini, fiecare dând alarma cu glasul lui, ca și cum pe clapele unui pian s-ar fi plimbat o mână inexpertă, la întâmplare. Luc califică această comparație drept tâmpită, și privi în sus. Stelele erau urâte în noaptea aceea.

Ascultă iar. Din hărmălaia ce se iscă, distinse hămăitul muzical și subțire al micului grifon Vova, glasul sacadat al lui Bob, simpaticul airedale terrier polițist, precum și lătratul demn și sec, parcă tras între linii, ale lui Franz, dogul german cu dungi.

Luc își încinse cureaua peste cămașa de noapte, și așa, deșirat, tăiat în două ca o viespe, sări pe fereastra deschisă direct în grădină. Câinii obosiseră. Mârâiau,

adormind, câte unul. Doar Cocktail, încapățânat, își continua tirul rar și infundat al lătrăturilor. Luc trecu pe sub ferestrele zăvorâte ale tatălui său vitreg. Printre păturile ce o camuflau observă dunga subțire de lumină. Domnul Flentea se teme de întuneric. De întuneric, de câini, de hoți și de „împrejurări neprevăzute“. La rândul lor, câinii îl urau, cu toată patima câinească de care erau în stare; nu se știe de ce, nu le făcuse niciodată nimic.

În spate, pe scărița de serviciu, Luc se ciocni de Codrea, care ieșise și el din bârlog.

— Ce se întâmplă? Sfârșitul lumii? întrebă Luc.

— Ar fi o porcărie, răspunse Codrea. Așa, pe nedormite? Mergeți dumneavoastră să vedeți?

— Da. Poți să-ți continui somnul, zise Luc. Poți să dormi... să dormi...

Continua să meargă, mormăind, cântând:

„Să dormi... un somn triumphiular... un somn neprevăzut... un somn fără sfârșit...“

Codrea privi o clipă în urma lui, căscă și reintră în casă, indiferent. În clipa aceea, inexplicabil, câinii începură iar să se agite. Răsună chiar și lătratul lui Joe, mastifful cel calm.

Luc deschise porțița și trecu prin labirintul țarcurilor, unde fiecare câine își avea cușca lui. Câinii se repezeau la gardurile de sârmă, prietenoși. Luc le ținu următorul discurs:

— Liniște, Simbad! Ce-i cu tine, Dempsey? Taci, Stan!

Își trecea mâna pe deasupra gardului, mângâindu-le în trecere capetele. Grațioasa Isabella, lupoaica, îi linse mâna. Fandositul Ludovic XIV, un cățel de cel mai pursânge King Charles, se prefăcu a nu-l

recunoaște pe Luc, și-l lătră. Galeșa Susana, de rasă Colley, se ridică în două labe și, când îl văzu, începu să valseze, așa cum o învățase Codrea.

Luc pătrunse în țarcul marelui doberman, cel care dăduse primul alarma. Îi puse curelușa la zgardă. Cocktail îl trase repede spre fundul grădinii. Noaptea scânteia de stele, sub copaci însă domnea un întuneric înfiorător. Întuneric cu sclipiri albastrui. Dobermanul se opri chiar la gard, încordat. El vedea, iar Luc nu vedea nimic. Cocktail mârâi. Luc struni curelușa și-și forță ochii, încercând să străpungă bezna. Deodată, auzi o exclamație. Trecu o clipă, greu, șchiopătând. Apoi cineva strigă:

— Dumnezeule! Ține-l bine! Să nu-i dai drumul!

Glasul era femeiesc.

— Cine-i? strigă Luc, furios.

— Nimeni.

— Și ce cauți acolo?

Luc înaintă, ținându-l strâns de zgardă pe Cocktail. Între gard și tufele de coacăze văzu, nu prea clar, o făptură ghemuită.

— Ascultă! Nu mă enerva! Ieși la lumină!

Ar fi vrut să-și audă vocea răsunând sigură, bărbătească. Dar ieși, nu se știe de ce, tremurată, ca urma unei mașini ce derapează. Fata se ridică. Era înaltă, tot atât de înaltă ca și el. Trăsăturile nu i le distinsese, văzu doar că are un păr mare, greu. Purta o rochiță subțire, deschisă la culoare, și dârdâia, cu toate că noaptea stătea nemișcată și caldă. De fapt, și Luc dârdâia, de emoție.

— Să nu lași câinele, îl rugă ea.

— Cocktail e cuminte. Nu sare decât la poruncă. Ia uită-te!

Și-i dădu drumul. Dobermanul rămase lipit de genunchiul său, privind înainte, spre față. În întuneric, Luc se încruntă. Căută să-și stăpânească vocea.

— Ce se întâmplă? Dacă ai venit cu gânduri negre, nu te teme, am să te ajut. Gânduri mai negre ca ale mele nu are nimeni. Cum ai ajuns aici?

— Nu știi... Am fugit.

— Știi ce? Lasă prostiile! Cum nu știi? Ce-ai pățit?

— Nimic... aproape nimic... Nimic grav, nimic deosebit. M-au logodit... Atâta tot.

— Ce vorbești? Te-au logodit? Luc fluieră. Zici că te-au logodit?

— Da... Kraig nu e urât... e drăguț și micuț..., dar îi miroase gura și...

— Kr...?

— Logodnicul meu.

Luc își schimbă poziția, făcu un pas spre stânga. Așa, fără motiv. Ea rămase nemișcată.

— Cât scandal pentru o fetișcană proastă care s-a speriat de logodnic, făcu Luc, mirându-se că vocea îi devenise deodată atât de fermă. Uite, câinii au trezit întreg cartierul! Mâine o să vină iarăși vecinii la domnul Flentea, să se plângă. Nătărăii ăștia se sperie când aud că latră câinii. Li se pare nu știu ce... că se scufundă pământul, și gata, îngrămădesc boarfele în geamantane și ies în stradă... Ca și cum ai putea fugi undeva!

— Ascultă, știi ce, mai bine să nu faci pe grozavul, zise fata, înveselită dintr-odată. Te cunosc eu foarte bine, ești al lui Flentea, negustorul de câini. Oho, de când te cunosc!

Luc o privi. Caraghioasa! Uite cum trece la atac! Acum ochii i se mai obișnuiseră cu întunericul, vedea.

Umerii fetei tremurau. Privi în altă parte. Cocktail privi și el în altă parte.

— Și ce? Mare brânză că mă cunoști? Există o sută de mii de imbecili care mă cunosc. Și eu cunosc cam tot atâția. Și nu e un motiv de fericire.

— De ce spui „domnul Flentea“ despre tatăl tău? Ce cauți aici persoana a treia? Faci pe grozavul, bineînțeles!

— „Persoana a treia!“, se strămbă Luc. Ai învățat și tu ceva la școală. Domnul Flentea e tatăl meu vitreg, proasto!

— Să nu mă faci proastă, prostule! Află că suntem colegi! izbucni ea, furioasă brusc. Ești în ultima clasă la Mihai Bravu, liceul acela de nătărăi... Iar eu tot în ultima clasă, la Regina Maria, școala aceea de fete cinstite, caraghiosule! Să mă stimezi ca pe-o colegă!

— Bravo, ăsta e un motiv de stimă?

— Și câinele de lângă tine se rușinează de purtarea ta! Sunt o domnișoară! Și încă o domnișoară logodită!

Ceva sunase strident, fals, în glasul fetei. Luc se întrebă dacă nu cumva se pregătește să plângă. Asta ar fi din cale-afară de stupid.

— Ascultă, n-are rost să te înfurii! Să fim calmi, ca până acum. Nu?

Luc încercă să-i vadă ochii. Plânge, sau ce face?

— M-ai făcut proastă o dată, am tăcut. Dar a doua oară...

— Ascultă! o întrerupse Luc, bucuros că scăpase fără lacrimi și liniștit în această privință. Știi ce mă miră? Că tu ai fugit de Kr... cum îi spune? De logodnic, și nu el de tine. Avea motive. Serios că avea!

Fata izbucni în râs.

— Mor de frig. Toată-s piele de gâscă...

— Ai, în fine, o piele ce ți se potrivește!

Ea râse iar. Nu-i mai păsa că o jighește, sau se prefăcea. Luc avu senzația irealului, când o auzi:

— Măgar ce ești! Ai putea să mă duci undeva, să mă încălzesc. Vezi cum tremur de frig! Nu știi să te porți ca un cavaler...

Luc rânji.

— Cavaler!? Se privi, văzu cămașa de noapte strânsă în cingătoarea lui de toate zilele, se detașă deodată de sine și se privi de la distanță. Se văzu caraghios, și-i veni să râdă cu hohote. Dar nu râse. Un fior rece, neplăcut, îi săgetă spatele, umerii.

— Ai putea să te întorci acasă... Ar fi singura faptă rezonabilă a vieții tale. Logodnicul te așteaptă!

— E beat. Și tata e beat. E beat tot timpul. Toți sunt beți. Și eu nu sunt rezonabilă! Mi-e frig...

— Puțin îmi pasă dacă ești sau nu rezonabilă, te-ai agățat de cuvântul ăsta ca de un cuier... Și dacă te duc la mine să te încălzești, va ieși un scandal grandios. Doamna Virginia atâta așteaptă...

— Mama ta?

— Vitregă! Nu ți-am mai spus? strecură cu ciudă Luc.

Cocktail se dezlipi de genunchiul lui Luc și se duse să se așeze în spatele fetei.

— De ce stă acolo? întrebă ea. Am impresia că aș fi arestată... Ia-l de acolo.

— Îți face o favoare... stă în spatele tău, te păzește.

— Și ce se întâmplă dacă vei fi văzut aici, cu mine?

— Nu-ți închipui?

— Deloc! Explică-mi!

Luc tăcu, reflectând. Cocktail își schimbă iar locul, se așeză între ei doi, și privea când la unul, când la celălalt. Luc scormoni în cap după o idee. Nu găsi nimic.

— Ești o proastă, zise. Du-te acasă! Unde locuiești?

— Pe pământ... Într-o vizuină numită casă, din greșeală.

— Din greșeală, firește. Dar în ce direcție e vizuina?

— Cam într-acolo, arătă fata.

— Ce proastă ești! N-ai deloc simțul orientării... M-aș fi mirat să-l ai. Acolo e numai Dunărea.

— Ascultă, Flentea Lucian! (Numele de Flentea, fata îl rosti cu mult dispreț.) Dacă mă mai faci o singură dată proastă, îți scot ochii, auzi? Uite ce gheare lungi am! Și voi porni — mă auzi, Flentea? — un scandal, că taică-tău vitreg și cu cea de-a cincea nevastă a sa o să-și ia lumea în cap, și-am să dau drumul la toți câinii pe care-i chinuiți aici, și-am să-i asmut, fiindcă se spune că domnul Flentea nu mai poate de spaima câinilor săi, și după aceea am să dau foc la tot orașelul acesta, auzi, Flentea Lucian, am să agăț de coada fiecărui câine câte-o bombă cu explozie întârziată și am să le dau drumul prin oraș, și... mă ascuți, Flentea? Cum sunt pusă și așa pe fapte mari, în timp ce totul va arde, eu am să urlu. Ca o haită de lupi am să urlu!

Cu un efort, Luc își învinse uimirea. Izbucnirea fetei îl clătină puțin, ca un vânt puternic. O privi. Furtuna trecuse. Ea stătea în fața lui, și din nou umerii îi tremurau.

Luc văzu roșu în fața ochilor și răsufală o dată adânc.

— Caraghioasă! Păcat că n-am doi lei să ți-i dau pentru discurs! De unde ai cules atâta curaj? Un

minut înainte tremurai sub gard, de spaimă! Și ce tot îi dai înainte cu Flentea, Flentea, Flentea?! Dacă mă cunoști, pe cât pretinzi, ar trebui să știi că nu mă cheamă Flentea! Am rămas cu numele tatălui meu...

— Și care e numele acela, Flentea Lucian?
— Mă privește! Ce-ți pasă? E numele pe care-l port.
— Flentea, Flentea, Flentea! Flentea e numele tău!
Ți se potrivește perfect. E făcut anume pentru tine.

Luc o privi cu tristețe.

— Nu mi se potrivește, zise liniștit. Asta e, că nu mi se potrivește.

— Ba da, ba da! Flentea! strigă ea. E numele cu care te-ai născut și cu el vei muri.

Și deodată, Luc urlă:

— Am să asmut câinii pe tine! Logodnică! Logodnică urmărită! Vodevil romanțios, în trei acte și cinci cârnați... Actul întâi: sosește logodnicul Kr... cum naiba-i zice? Kr...

— Mă-ga-ru-le!

Fata pronunțase cuvântul răspicat și cu ură. Ceva în tonul ei îl făcu pe Luc să tacă. În clipa următoare se întoarse, și Luc o auzi că se smiorcăie.

„Ce final tâmpit! gândi. Sunt un bou. Și ce dacă-mi zice Flentea? Aproape toți îmi spun Flentea.“

Ea se depărtă câțiva pași. El rămase locului, surprinzându-se într-o poziție ridicolă, cu mâna aproape întinsă. În fond, ce-ar trebui să facă? Să fugă după ea, să-și ceară iertare? Să recunoască pe loc că a fost bou? Tălpile nu voră să se dezlipească de pământ. La urma urmei, ce? Nici n-o cunoaște. O urmări cum se duce, abia acum văzu că intrase printr-un loc unde gardul se culcase în iarbă, fără

să se rupă. Apoi n-o mai văzu. Se pierduse printre pomii livezii de alături.

— Proasto! strigă Luc. Proasto! Taci, Cocktail! Cine te-a pus să ne trezești pe toți pentru proasta aia? Știam că ești un câine deștept! De ce latră câinii noaptea? Fiindcă logodnicele...

Luc mergea prin grădină, desculț, izbindu-se de copaci. Cocktail îl urma trist, conștient că meritase să fie admonestat. Luc încercă să fluiera ceva vesel. Și se pomeni că fluieră marșul funebru. În mormântările treceau pe strada aceea, spre cimitir. Era o stradă veselă. Când apunea întru Domnul câte-un baptist, venea și fanfara bapțiștilor. Era o fanfară de prima clasă. Toți se înghesuiau s-o audă. Avea un succes teribil.

Luc strănută.